

RESNICA

MEMORANDUM

Januar 2022

KAZALO

1. Popoln preklc COVID krize in sodna preiskava	3
2. Odločna borba proti korupciji	5
3. Suverenistična demokracija	6
4. Nujno zniževanje javnega dolga, ki vodi Slovenijo v bankrot in stalno odvisnost od mednarodnih organizacij	8
5. Davki	9
6. Reorganizacija trga dela in zagotovitev poštenega konkurenčnega okolja na trgu dela slovenskim državljanom. Cilj je izenačitev plačnega nivoja s sosednjimi razvitejšimi državami.	13
7. Občutno zvišanje pokojnin s polnjenjem pokojninske blagajne iz naslova odprave korupcije in vitalizacija državne uprave	13
8. Reorganizacija sistema socialnih transferjev z uvedbo UTD kot popolne nadomestitve VSEH obstoječih sistemov socialnih transferjev in vezava določenega dela socialnih pravic na državljanstvo.	14
9. Ohranitev javnega zdravstva in odprava dopolnilnega zdravstvenega zavarovanja	15
10. Zagotavljanje popolne svobode posameznika, ki vključuje odpravo obveznega cepljenja in zagotavljanje nedotakljivosti telesa	17
11. Reorganizacija državne uprave, javnih zavodov in agencij	20
12. Reorganizacija sodstva in reforma instituta zastaranja za gospodarski kriminal	21
13. Sprememba volilnega sistema v skladu z odločbo US izpred let	21
14. Povečanje moči odločanja državljanov prek t. i. neposredne demokracije. Priprave za vzpostavitev e-volitev in e-referenduma	22
15. Migrantska politika	23
16. Ureditev problema slovenskih delavcev migrantov	24
17. Zaščita ključnih naravnih virov, kot so npr. viri pitne vode in ustavna prepoved njihove privatizacije	24
18. Spodbujanje zdravega načina prehranjevanja	25
19. Spodbujanje gospodarjenja z lesom in ekološkega kmetovanja	26
20. Prepoved uporabe glifosata in strožji nadzor nad fitofarmaceutskimi sredstvi	26
21. Promoviranje ekonomije konoplje in dekriminalizacija konoplje. Konopljin biodizel kot alternativa nakupa dragih fosilnih goriv v tujini (milijardna ekonomija). Spodbude tudi predelavi odpadne plastike nazaj v naftne derivate.	27

1. Popoln preklc COVID krize in sodna preiskava

V začetku leta 2020 smo v novicah spremljali strašne napovedi o zbolevanju in smrti velikega števila ljudi. Takrat nihče ni vedel, zakaj se gre. Smo pa bili prestrašeni. In v tem strahu smo sprejeli marsikateri odlok Vlade RS, četudi ni imel nobenega smisla ali celo podlage v aktualni zakonodaji. Takrat smo doživeli tudi prvo zaprtje na občine, veliko ljudi je ostalo doma. Kmalu za tem pa je vsa zgodba postala zelo nesmiselna, čudna. V javnih medijih smo lahko spremljali eno zgodbo, medtem ko so novice s terena, posnetki navadnih ljudi, izjave Nobelovih nagrajencev, profesorjev (zdaj že bivši dekan Medicinske fakultete v Puli, 69-letni doktor medicine in doktor medicinskih znanosti, namreč trdi, da je cepivo zoper koronavirus »treba prepovedati, odgovorne, ki ga promovirajo, pa privedi pred sodišče«) ter nekaterih uglednih zdravnikov govorile drugo.

Še bolj čudno je postalo takrat, ko se je pričela cenzura, blamaža tistih, ki niso peli v en glas z uradno doktrino. Večino ljudi je ravno to pripeljalo do razmišljanja, kako to, da ni nobenega soočenja, če pa smo tega bili vajeni ob vsakem manjšem pretresu ali dilemi v naši državi. Kako to, da se za ugledne strokovnjake naenkrat uporabljajo žaljive besede? Kako to, da se niti zdravniki ne strinjajo več med seboj? In potem je prišla visoko opevana rešitev, t. i. cepivo (ki to v osnovi ni, ker gre za mRNA tehnologijo). Uradni strokovnjaki so rekli: »Cepite se pa bo do jeseni vse v redu, samo 2 dozi je treba.« In je prišla jesen in odšla, pa je bila tu zima in novo zaprtje. V celotnem letu 2021 nismo doživljali nič drugega kot vsakodnevno strašenje na javnih televizijah ter uvedbo pogoja PCT (za katerega se je pričakovano izkazalo, da nima nobenega učinka). Ter pričetek cepljenja otrok.

Nov korona virus je modificiran virus, ki ima v določenih segmentih svojega RNA zapisa vstavljene določene aminokisliline, ki so najverjetneje izrezane iz HIV RNA virusa (dobitnik Nobelove nagrade Luc Montagnier). Obstaja teorija, da so v laboratoriju v Vuhanu razvijali cepivo za HIV, pa jim je virus ušel. Pri razvoju cepiv namreč večkrat uporabijo drug virus in mu vstavijo delček genoma virusa, proti kateremu nas želijo zaščititi. Morda zato taka panika?

Korona virusi obstajajo okoli nas že stoletja, verjetno že tisočletja. Obdani smo z milijardami mikrobov, brez njih ne bi preživeli (so tudi na naši koži, v črevesju, nekateri pa se kar vstavijo v naš genetski zapis in tako prispevajo k evolucijskem razvoju vrste). Velika večina nas se je že kdaj srečala s kakšnim koronavirusom v obliki mešanih respiratornih infekcij. Mehanizmi okužbe tako niso golo enoznačni, kot nas prepričujejo, pač pa v razvoju bolezni sodeluje veliko različnih faktorjev. Ko zbolimo, po navadi rečemo, da nam je padla odpornost, lahko zaradi stresa ali nezdravega življenjskega sloga ali pa zato, ker imunski sistem oslavljen (druge bolezni, zdravila itd.). Po preboleli okužbi nam ne ostanejo le protitelesa (njihovo število se s časom zmanjšuje), pač pa tudi spominske celice. Le-te ob ponovnem stiku z istim ali dovolj podobnim virusom/bakterijo hitreje spodbudijo imunski sistem k obrambi. V različnih študijah so tako dokazali, da spominske celice iz krvi bolnika, ki je prebolel koronavirusno okužbo pred več kot 10 leti še vedno reagirajo s tem novim koronavirusom.

In čemu potem povečano število smrti, povečano število zelo bolnih ljudi? Kolikor bi bile dovoljene javne razprave, bi bil ta odgovor jasen. Sedaj pa ni. Predvidevamo, da je na delu med drugim nocebo efekt (obratno od placeba, to je bilo dokazano v eni izmed študij nemških fakultet, in sicer negativni vpliv medijev, ki poročajo o covid krizi, v korelaciji z obolevnostjo). Naslednje pa so protokoli zdravljenja, ki ne vključujejo nekaterih dokazano koristnih učinkovin. Bolnišnice so zaprte, obiskov ni, vse to skupaj pa postavlja celotno zgodbo pod velik vprašaj.

Po dveh letih plandemije se je večina populacije najverjetneje prekužila s tem novim virusom. To bi zlahka potrdili s kakšno študijo imunskih celic pri širši populaciji. Prav tako je naravni cikel mutacij virusov, da z vsako mutacijo postajajo vedno manj patogeni. Njihova patogenost se ne veča, nasprotno, se manjša. Tako bo korona virus postal ponovno del mešanih respiratornih infekcij, kot je to bil doslej. Ampak čemu imamo potem vedno bolj stroge ukrepe?

In če se že 2 leti res borimo s to smrtonosno boleznijo, kako to, da nas dnevno ne bombardirajo z informacijami o tem, kako ostati zdrav? Kako to, da ne priporočajo zdrave hrane, gibanja, kako to, da ne dobimo na recept vitaminov, ki dokazano ščitijo pred to boleznijo? Kako to, da so čakalne vrste za kronične in onkološke bolnike še daljše, ko pa so hodniki v bolnicah prazni?

Kako to, da po 2 letih javni mediji še vedno izvajajo cenzuro, strokovnega dialoga pa ni? Strokovna diskusija je gonilo razvoja znanosti! Takoj, ko utišate drugače govoreče, je to znak, da nekaj smrdi. In kje smrdi?

Na globalnem nivoju t. i. pandemijo spremlja kar nekaj kazalcev, ki se kristalizirajo predvsem v vse večji koncentraciji kapitala v rokah izbrane elite, to pa lahko vidimo na primer po naslednjih kazalcih: pandemija se odraža v razgradnji malih in tudi srednjih podjetij, na ta račun pa se krepijo posamezne multikorporacije. To pomeni, da se kapital namesto v množici manjših podjetij koncentrira v rokah le nekaj večjih. Med tem ko se mali biznis potaplja in ko se večina ljudi vse težje preživlja, v veliki meri na račun zadolževanja, je npr. v enem letu »korona krize« Elon Musk povečal svoje premoženje s 24,6 milijard na 189,7 milijard, Jeff Bezos s 113 na 185,7 milijard, Bernard Arnault s 76 na 155,4, Bill Gates z 98 na 122, Mark Zuckerberg s 54,7 na 97,9, Zhong Shanshan z 2 na 95,6 itd. To je le nekaj javno dostopnih podatkov. O profitih, ki jih bodo ustvarile farmacevtske multikorporacije s cepivi, pa lahko le sanjamo. Faze velike koncentracije kapitala pa vedno spremlja tudi vse večji politični nadzor in oženje demokracije ob močni propagandni vojni, kar smo v zgodovini že kar nekajkrat videli.

Vse skupaj protagonistom krize služi kot izgovor za dve stvari. Kot prvo so nam odvzeli en kup človeških in državljskih pravic, kot drugo pa so nad nami začeli izvajati medicinske poskuse z nepreizkušenimi farmacevtskimi substancami. Oboje je najstrožje kršenje vseh možnih konvencij o zaščiti človeških pravic, npr. ženevske, ki prepoveduje medicinske poskuse nad ljudmi. Prav tako gre za popolno teptanje ustave, saj niti enega izrednega ukrepa ne bi smeli ali mogli razglasiti in izvajati, če v državi predhodno ni razglašeno izredno stanje. Za slednje seveda nikoli ni bilo zakonske podlage, moramo pa se tudi vprašati, zakaj je USTAVNO SODIŠČE na tej točki tako sistematično odpovedalo.

Ob popolni izključitvi mnenj strokovnjakov, domačih in svetovnih, ki niso neposredno povezani z vlado in ob odstititvi cele vrste strokovnjakov z NIJZ-ja, preden so tja za načelnika namestili neko povsem nekompetentno osebo, je jasno, da ne gre za nobeno teorijo zarote, ampak za očitno zaroto. Zakaj bi se vlada sicer odločila za tak način postopanja?

Očitamo jim zaroto, ki je povzročila enormno gospodarsko škodo, ne samo v preteklem letu, ampak tudi v letih, ki prihajajo. Zaroto, ki nas je in bo po nepotrebnem dodatno zadolžila za milijarde, morda celo za desetine milijard evrov, zaroto, ki je uničila ekonomsko osnovo mnogih podjetij in malih podjetnikov, zaroto, ki nas je protipravno zaprla v občine in nam preprečila prosto gibanje, zaroto, ki nam je protipravno predpisala policijsko uro, zaroto, ki nas kaznuje, če na obrazu ne nosimo mask brez učinka, zaroto, ki je našim otrokom odvzela pravico do kvalitetnega šolanja in zdrave socializacije, zaroto, s katero so se iz JAVNEGA DENARJA napajali in se še napajajo z vlado zlizani kriminalci, zaroto, zaradi katere zdravstvo ni obravnavalo na tisoče in tisoče hudih zdravstvenih primerov, ki so se za bolnike slabo končali. Verjetno bi lahko naštevali še vsaj pol ure vse negativne učinke teh skrajno škodljivih ukrepov.

Zato se zavezujemo, da bomo vse, ki so pri zadevi kakor koli sodelovali, pa naj so kot javni funkcionarji izdajali in izvajali ukaze, kot posamezniki jemali javni denar ali namenoma niso izvajali svoje javne funkcije, kot npr. pravosodje, in to z namenom omogočanja izvedbe kriminalnih dejanj prej opisanim osebam, najstrožje sodno preganjali.

2. Odločna borba proti korupciji

Prvi in osnovni problem naše države, predvsem pa politike, ki jo vodi, je korupcija. Po poročilih mednarodnih organizacij spadamo med najbolj korumpirane države na svetu, kar potrjujejo tudi resne analize. Po poročilu Evropske komisije se v Sloveniji skozi korupcijo letno izgubi 3,5 milijarde evrov. Poudarimo, da imamo sistemsko korupcijo, kar pomeni, da so s korupcijo prepleteni prav vsi nivoji odločanja, kar vključuje vse od manjših lokalnih, do ogromnih državnih poslov.

V zadnjih 30 letih je skozi korupcijo izgubilo 100 milijard evrov, kar pojasnjuje tudi, zakaj je pokojninski sklad prazen, pokojnine precej nižje, kot bi lahko bile, zdravstveni sistem ni funkcionalen, ljudje životarijo, cestna in ostala infrastruktura propada itd. Vse to se odraža tudi v visokih davkih, ki rešujejo sistem, da ta vsaj na videz funkcionira.

Odprava sistemske korupcije je nujna in zato tudi ena izmed prvih točk našega programa, saj je jasno, da bi tako lahko odpravili večji del izpostavljenih problemov, okrepili državo in družbo ter vzpostavili razmere, ki ustvarjajo vsesplošno blaginjo.

S korupcijo se bomo sistemsko spopadli na čisto vseh nivojih, hkrati pa bomo z ozaveščanjem ljudi poskrbeli, da bo korupcija razumljena kot nekaj nesprejemljivega ter najbolj zavrženega, kar v resnici tudi je. Tovrstna državljanska vzgoja pa naj se prične že v osnovnih šolah skozi predmet Morala in etika.

Kazenski zakonik 1 bomo dopolnili s členom »politični kriminal«, pri čemer bo najhujša zloraba uradnega položaja ali uradnih pravic kaznovana s predpisano visoko zaporno kaznijo. Politični kriminal bo zajemal vsa kazniva dejanja, povezana s političnimi funkcijami ne glede na to, ali gre za klasična kazniva dejanja ali pa gospodarski kriminal.

Komisija za preprečevanje korupcije se je pokazala kot brezzobi tiger v boju s slednjo in služi samo temu, da imajo tam zaposleni službe, saj se po množici javnosti znanih afer zoper nobenega politika ne vodi kazenski postopek, zato jo bomo razpustili. Del bomo preoblikovali v oddelek obstoječega tožilstva, ki pa bo skrbel izključno za pregon političnega kriminala.

Trenutno je očitno, da specializirano tožilstvo v aktualni obliki v zvezi z izpostavljeno problematiko ne funkcionira, saj obravnava zgolj nekatere nižje javne uslužbenke, visoka politika pa je nedotakljiva. Načrtovani novo nastali oddelek za pregon političnega kriminala na specializiranem tožilstvu bo podrejen posebnemu sektorju kriminalistične policije za pregon političnega kriminala.

Za obravnavanje kaznivih dejanj s področja političnega kriminala bo ustanovljeno tudi specialno sodišče, kot je to praksa marsikje v svetu. To sodišče bo vodilo kazenske postopke le za tovrstna kazniva dejanja. Tako se bodo ta obravnavala hitro, brez zaostankov in brez kakršnega koli pritiska. Sodniki, tožilci in kriminalisti, ki bodo obravnavali politični kriminal, pa bodo pod močno zaščito države. Rok, ki si ga zastavljamo za izvedbo te točke programa, je 2 leti po nastopu vodenja vlade. Če tega ne izpolnimo v načrtanem roku, prevzamemo odgovornost in odstopimo. Zavedajmo se, da je korupcija izredno huda bolezen, ki razžira našo državo. Resni.ca ima zdravilo, skupaj z vami pa ga bomo na naslednjih volitvah predpisali tudi naši državi ter jo ozdravili in začeli živeti sanje.

Posebno poglavje predstavlja tudi odločen spopad z gospodarskim kriminalom, kjer bodo pod drobnogledom še posebej tovrstne sprege gospodarstva in politike, v okviru tega pa bodo preučeni in ustrezno sankcionirani ključni sumljivi privatizacijski procesi ter odtok kapitala v davčne oaze.

3. Suverenistična demokracija

Suverenistična demokracija predstavlja alternativo obstoječemu sistemu izkrivljene demokracije, ki se skriva pod imenom liberalna demokracija.

Vse bolj nam je jasno, da v obstoječi izkrivljeni verziji demokracije ne vladajo ljudje kot primarni nosilci legitimnosti, ampak ljudem vladajo kapitalski in drugi centri moči. Nekateri od teh so t. i. domači, vzpostavljeni v zadnjih tridesetih letih na račun konglomerata politike in t. i. biznisa, še bolj pa tuji oziroma domači v povezavi s tujimi. To se izredno lepo vidi tudi po medijih, na kar smo že večkrat opozarjali. Mediji ne povzemajo javnega mnenja, ampak ga kreirajo, zato smo že trideset let talci ene in iste politike, ki se le navidezno deli na levo in desno, da zadovolji nekaterim ideološkim strastem in določenim skupinam ljudi obeh političnih polov.

Našo alternativo demokracije, alternativo Resni.ce, bomo poimenovali suverenistična demokracija, saj na prvo mesto postavlja državljana kot suverena v notranjepolitičnem pogledu in državo Slovenijo kot suverena v mednarodni skupnosti. Takšna ideja demokracije je veliko bližje izvirni, dekontaminirani obliki demokracije. Pri slednji je pod pretvezo t. i. liberalne demokracije – demokracija ugrabljena s strani finančnih in drugih kapitalskih ter medijskih centrov moči.

Zato mora biti slovenski politični prostor najprej počiščen vseh, ki ga kontaminirajo, vzpostaviti moramo transparenten način političnega zastopanja in političnih procesov, volja državljanov pa je nedotakljiva in ultimativna. Vsi politični akterji pa morajo za svoje politično delovanje prevzeti kazensko in materialno odgovornost. O načinu in principih čiščenja političnega prostora in vzpostavljanju pravičnega sistema bomo povedali veliko, prepleteno skozi različne točke programa.

Suverenizem države v mednarodni skupnosti pa je tesno povezan tudi z vprašanjem zadolževanja in rasti zunanjega dolga, kar bomo prestavili v naslednji točki. Sloveniji bomo vrnilo suverenost tako notranjepolitično v odnosu do njenih državljanov kot primarnih nosilcev legitimnosti oblasti kot tudi zunanjepolitično v odnosu do tujih mednarodnih in finančnih subjektov. Vzpostavitev suverenistične demokracije predstavlja eno primarnih točk programa Resni.ca!

Iz tega sledi, da je potrebna preučitev statusa Slovenije v različnih mednarodnih organizacijah (npr. EU, NATO), kjer želimo okrepiti svoj suvereni politični status in avtonomnost odločanja skladno s principi suverenizma (volja in interesi volivcev v Republiki Sloveniji so nad interesi mednarodnih organizacij).

V notranjepolitičnem okviru zastopamo idejo svobodne volje posameznika kot temeljno politično načelo, ki vključuje principe maksimalne politične svobode in avtonomnosti. Med ključne principe sodi nedotakljivost človekovega telesa in življenja, pri čemer izpostavimo tudi svobodno odločanje o lastnem telesu, kar je še posebej pomembno poudariti tudi v kontekstu vseh aktualnih zdravstvenih in političnih izzivov (Covid-19 itd.). Prav tako pa so pomembna tudi načela svobode govora, združevanja ter političnega udejanjanja. Pripadajoči ekonomski princip, ki zagovarja čim manj državnega intervencionizma, pa je pojasnjen pri ostalih točkah programa.

Pomembno in z napisanim skladno se zavzemamo za varovanje in ohranitev človekove zasebnosti, ki je še posebej ogrožena zaradi združevanja moderne tehnologije z državnim, naddržavnim in drugimi nadzori (npr. čipiranja vseh vrst, sledenje prek kartic, telekomunikacij, GPS sledenje vozilom prek registrskih tablic, ukinjanje fizičnega denarja itd.) ter pri tem za strogo varovanje principov človekove svobode in varovanje zasebnosti.

4. Nujno zniževanje javnega dolga, ki vodi Slovenijo v bankrot in stalno odvisnost od mednarodnih organizacij

Eno pomembnejših točk programa predstavlja tudi vprašanje zadolževanja.

V prejšnji točki smo izpostavili vprašanje suverenizma in pomembnost vzpostavitve pristne, suverenistične demokracije, na to pa se navezuje tudi četrta točka našega programa. Opozorili smo na ugrabljeno liberalno demokracijo s strani mednarodnih finančnih in političnih struktur ter podreditev naših nacionalnih politik tem strukturam. Najbrž se mnogokrat sprašujete, zakaj pri tako prizadevnem in marljivem narodu, kot je v Sloveniji, do sedaj nismo bili sposobni nekih pravih pozitivnih političnih sprememb. Slej ali prej pa se pokaže tudi, da so vsi politiki »eni in isti«. Pojasnimo, da smo kot država v pravnem smislu sicer suvereni, vendar smo v realnosti podrejeni različnim, predvsem tujim finančnim strukturam, v službi katerih se vzpostavlja tudi naša politika zadnjih trideset let.

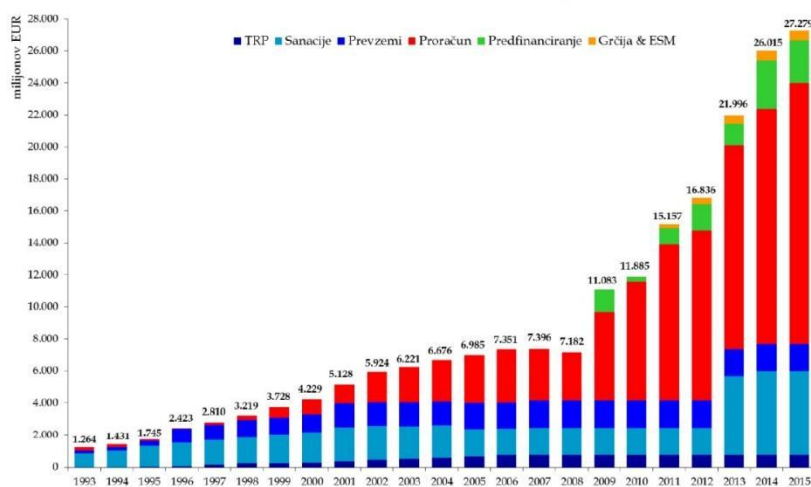
Centri moči, ki nam dejansko vladajo in ki so ugrabili našo demokracijo, kreirajo našo politiko, da deluje v njihovem interesu in ne v interesu ljudstva. Naša demokracija je zastavljena tako, da zastopa interes svojih lastnikov in ne interes državljanov kot primarnih nosilcev suverenosti. Če se vam poraja dvom, lahko preverite na primer lastniško strukturo glavnih medijskih hiš, ki pokrivajo skoraj celotni slovenski medijski prostor. Ti mediji so namreč tisti, ki nam za volitve izberejo »primerne« kandidate, nas z njimi medijsko bombardirajo pred volitvami, skrbijo za njihove ustrezne ratinge, naša naloga pa je, da jih vsake štiri leta obkrožimo. Vsakršna alternativa, ki ni producirana prek teh struktur, zadnjih 30 let v Sloveniji ni imela nikakršnih šans. Popolnoma identična pa je tudi naša politična situacija, zato vlada tudi vse večja politična apatija: ljudje, ki so jim zadeve jasne, se volitev ne udeležujejo, ker se ustvarja privid, da so spremembe nemogoče.

Eden glavnih dejavnikov vodenja in vzpostavitve tako imenovane politike odvisnosti je zunanji dolg in delež zunanjega dolga v BDP-ju Slovenije, kar prištevamo med kazalce makroekonomske, vendar pa tudi politične stabilnosti, kar je tudi pomemben kazalec politične suverenosti države. Bolj zadolžene države, z izjemo tistih, ki imajo dovolj močne lastne nacionalne finančne strukture, kot na primer Japonska in ZDA, so namreč lažje vodljive. Ravno nasprotno pa velja za tiste, ki z globalnega vidika pripadajo tako imenovani kapitalski periferiji, kot recimo Slovenija. Države delujejo podobno kot na primer posamezniki. Močno zadolžen posameznik je sicer pravno osebno svoboden, ne pa tudi ekonomsko. Ravno to pa vpliva na njegovo vedenje, enako pa visoka stopanja zunanjega dolga v odnosu na BDP vpliva na politično vodljivost države.

Poglejmo, kaj se dogaja s trendom zadolževanja Slovenije zadnjih 30 let.

Graf 1-3: Struktura dolga državnega proračuna Republike Slovenije za obdobje 1993 – 2015

Vir: MF

Zunanji dolg Slovenije je leta 2019 znašal 31.744 mio eurov. Predlog rebalansa proračuna 2020 določa zadolževanje v višini 7,284 milijarde evrov in do 23. septembra se je država že zadolžila za 6,712 milijarde evrov. Zadolževanje se samo še nadaljuje. Že tretji delovni dan leta 2022 je država izdala obveznice za 1,75 milijard evrov, v celotnem letu pa je plan zadolžitve za dodatnih 5 milijard. Eden naših primarnih ciljev bo vzpostavitev jasne in suverene politike ter gospodarskega okolja, ki bo vodilo v strateško načrtovano zmanjševanje javnega dolga in odvisnosti Slovenije od mednarodnih finančnih in političnih struktur. Torej v realno suverenost države.

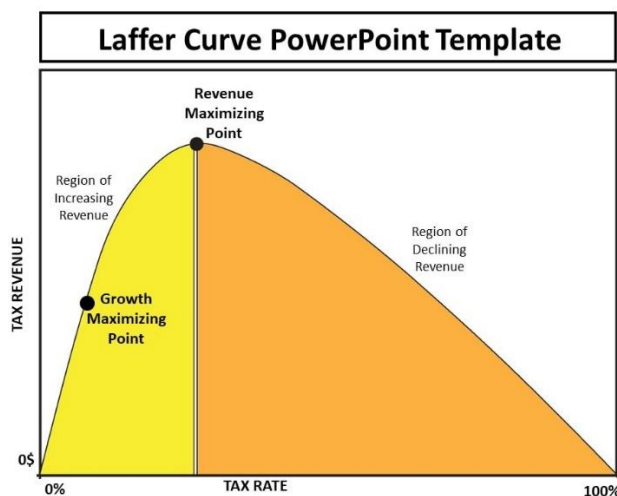
5. Davki

Davki predstavljajo eno najpomembnejših tem za našo državo in državljane. Najprej bomo pogledali ekonomske vidike davčne politike, v drugem delu pa se bomo lotili tudi moralnih. Naše temeljno stališče je, da se morajo davki na splošno znižati glede na višino sedanjih davčnih stopenj, za kar verjamemo, da bo imelo veliko pozitivnih posledic.

Najprej se vprašajmo, kaj sploh je davek. Za davek lahko smatramo vsako dajatev, ki jo moramo plačati državi in se o njej ne moremo prostovoljno odločati. Hkrati pa nižji davek vedno pomeni višji razpoložljiv dohodek, kar pomeni, če nam država od zaslужka pobere manjši delež, si za preostanek lahko kupimo več dobrin, oziroma: več si lahko privoščimo. Nižji davek pa hkrati pomeni tudi nižje cene dobrin in seveda nižje kot so cene dobrin, več si jih lahko privoščimo, zato se jih tudi več izdelava in prodaja. S tem se ljudem poveča splošna korist.

Višina davčne stopnje je obratno sorazmerna z obsegom ekonomske aktivnosti in posledično z višino stopnje rasti BDP. Višja kot je davčna stopnja, manj je ekonomske aktivnosti, saj država z davki višja cene dobrin in storitev, zato se jih v povprečju prodaja manj. Lahko torej postavimo trditev, da bo gospodarstvo, ki bo delalo za produkcijo in uporabo, delalo boljše, če so davki nižji, saj so cene dobrin in storitev nižje.

Nižja davčna stopnja pa tudi ne pomeni nujno manjših prihodkov države, oziroma jih lahko celo zviša. Na ta način lahko država izvede tudi več socialnih in ostalih programov. Priznan ameriški ekonomist Arthur Laffer je z obsežno raziskavo dokazal, da obstaja mejna davčna stopnja, pri kateri država pobere največ denarja. Ta je precej nižja od davčnih stopenj, ki smo jih deležni sedaj. Vemo, da ne bi pri davčni stopnji 0 odstotkov država pobrala niti centa davka, pri davčni stopnji 100 odstotkov pa nihče več ne bi želel delati, saj bi država vzela vse. Nekje vmes pa se nahaja davčna stopnja pri kateri država pobere največ davka, kar je lepo vidno na Lafferjevi krivulji na spodnjem grafu, ki potrjuje prepričanje, da davčni prihodki narastejo, če so obstoječe davčne stopnje nizke in upadejo, če so obstoječe davčne stopnje že visoke. Tudi najnovejša dognanja, ki jih je leta 2010 objavila ena najbolj prestižnih svetovnih revij *American economics*, z izpostavljenimi teorijo kažejo, da je najoptimalnejša učinkovita davčna stopnja pri cca 33 odstotkih. Če bi želeli, da država dvigne BDP še hitreje, pa bi morala biti ta davčna stopnja še znatno nižja.

Ironično je, da ne glede na to, ali je vladajoča politika v Sloveniji usmerjena levo, ki se zavzema za obsežno socialno državo ali pa desno, ki se zavzema za vitko, poceni državo, bi moral biti motiv vedno enak: znižanje učinkovite davčne stopnje na vsaj 33 odstotkov. To pa seveda pomeni, da kombinacija vseh davčnih stopenj ne sme preseči 33 odstotkov.

Vprašajmo se, kakšna pa je učinkovita davčna stopnja v Sloveniji danes, ko nam vlada recimo tako imenovana desnica, ki bi se skladno s pripadajočo ekonomsko logiko morala zavzemati za nizke davke. Poglejmo na primer, koliko je učinkovito obdavčen posameznik v vsakdanjem življenju, ki prejema povprečno plačo, ki v Sloveniji znaša okoli 1800 € bruto.

Od 1800 € mu država z davki in prispevki takoj vzame približno 616 €, kar je 34 odstotkov. Ampak to še ni vse, saj mora na izplačano povprečno plačo davek plačati tudi delodajalec in to cca. 290 €.

Vidimo, da takšna celotna bruto plača v bistvu znaša 2.090 €, od katere država vzame kar 906 €, oziroma približno 43 odstotkov. S preostankom greste najbrž v trgovino in kupite vsakdanje potrebščine, pri čemer plačate še DDV v višini 22 odstotkov. Če poenostavimo in pri tem zanemarimo trošarine ter nekatere posebne davke za posamezne izdelke, lahko vidimo, da je naš dohodek še dodatno obdavčen v višini 22 odstotkov.

Torej nam od celotnega mesečno ustvarjenega dohodka v višini 2090 €, na koncu ostane zgolj dobrih 920 € dejanske vrednosti. Iz tega sledi, da je povprečni slovenski davkoplačevalec povprečno efektivno obdavčen s skoraj 56 odstotno davčno stopnjo. Podobno je tudi pri podjetnikih, pri katerih s podobnim izračunom ugotovimo, da so obdavčeni celo z okoli 64 odstotki. Če se vrnemo k trditvam iz začetka, lahko ugotovimo, da smo zaradi občutno previsoke davčne stopnje na slabšem v resnici vsi: država, posamezniki, podjetja, prejemniki socialnih transferjev oziroma skrajšano: kar vsi državljani.

Posamezniki imajo zaradi previsokih davčnih stopenj nizek življenjski standard. Podjetjem previsoke davčne stopnje preveč znižujejo akumulacijo. Podjetniki oz. lastniki kapitala pa so zaradi previsokih davčnih stopenj manj stimulirani za produkcijo oziroma poslovanje v naši državi in zato izbirajo države, ki imajo nižje davčne stopnje. To pa prinese našemu celotnemu gospodarstvu manj profita, manj služb, manj razvoja, manj denarja. Hkrati pa so na slabšem tudi prejemniki socialnih transferjev in upokojenci, ker jim država zaradi manj pobranega davka namenja nižje transferje.

Iz podobnega razloga so na slabšem tudi javni in državni uslužbenci, ker so njihove plače nižje, kot bi lahko bile. Zaradi manj pobranih davkov je na slabšem tudi država in z njo državljani, ki imajo slabše sodstvo, slabše ceste, slabše zdravstvo, infrastrukturo in transport, vojska je slabše opremljena itd. Vse to se odraža v nižjem življenjskem standardu v državi. Edini fenomen je korupcija, ki je fiksna spremenljivka in ni odvisna od nobene davčne stopnje.

Trdimo, da Slovenijo vodijo ljudje, ki na področju ekonomske, predvsem pa na področju davčne politike niso dorasli najnovejšim ekonomskim dognanjem. Hkrati pa so nastavljeni zato, da se vzdržuje nevzdržno stanje oziroma takšno, kot je: vzdržujejo logiko, da če se višajo davčne stopnje, se avtomatsko povečuje davčni priliv, kar ni res. Še posebej radi obdavčujejo dobrine, za katere ljudje ne morejo dovolj hitro najti zamenjave (na primer energente). Tem davkom rečemo trošarine in so izredno škodljivi, saj neposredno znižujejo dohodek prebivalcev in tudi podjetij.

Rezultat dosedanjih t. i. levih in ne t. i. desnih vlad v zadnjih 30 letih je nižji standard ljudi, kot bi lahko bil. Naš primarni cilj je narediti državo bolj racionalno, dvigniti standard ljudi, vzpostaviti boljše davčno okolje za podjetja, posledično pa bo tudi država pobrala več. Pomislite le, kako bo videti Slovenija, če na drugi strani uspemo porezati večji del nepotrebne državne porabe in ob enem izkoreniniti korupcijo. Zavežemo se, da bomo davčno politiko popolnoma reformirali in jo postavili na sodobne ekonomske temelje. Šele takrat bodo ta država in njeni državljani lahko prosperirali in živeli, ne pa životarili. Takrat bodo pa tudi sanje mogoče.

Poglejmo še moralne dileme davkov. Vsaj na prvi pogled se pri tem opazi največ nasprotij med tako imenovano ideološko levico in tako imenovano ideološko desnico: prva v grobem zagovarja, da se tistim, ki imajo več, vzame več ter se prerazporedi tistim, ki ustvarijo manj oziroma da se presežek bogatejših razdeli revnejšim. Drugi pa zagovarjajo idejo, da je »vsak svoje sreče kovač« in da se mora vsem pobrati čim manj ter pustiti dohodek tistim, ki so ga ustvarili, da z njim prosto razpolagajo. Kot vedno je prava pot nekje vmes. Mi predlagamo rešitve, ki so na dolgi rok najbolj pravične in najbolj vzdržne ter zagovarjamo pri tem za vse enotno davčno stopnjo, pri čemer davkov manj premožnim ne bi dvigovali, odpravili bi le progresivno obdavčevanje premožnejših in s tem sprostili gospodarstvo. Davčni sistem pa bi močno poenostavili. Če imate dilemo, naj predstavimo le nekaj argumentov v prid tej logiki: na ta način se premožnejšim ne bi več splačalo pretakati in skrivati denarja v davčnih oazah, temveč ga pustiti in reinvestirati v Sloveniji. Pri bolj vzdržnih davčnih stopnjah je veliko elegantneje plačati pravičen davek in imeti mir, saj je korist skrivanja denarja premajhna. Na drugi strani pa je tveganje preveliko. Poleg tega pa nižje davčne stopnje v državo privlačijo kapital oziroma neposredne tuje investicije, ki se odražajo v večji gospodarski aktivnosti, več ustvarjenega dobička, večji in boljši možnosti zaposlitve in boljšem gospodarskem okolju, kar se posledično odraža tudi z več pobranega davka. Hkrati pa je občutek ljudi, da živijo v pravični državi, tudi eden od pomembnih dejavnikov kakovosti življenja.

Opozorimo še na veliko dilemo glede dveh posebnih davkov, ki ju vsiljuje država. Prve so trošarine, ki predstavljajo davek posebne vrste, ki ga arbitrarno določi država ter pomeni dodatno obdavčitev pri potrošnji določenih dobrin. Včasih država to naredi z obdavčitvijo izdelkov, ki so na primer zdravju škodljivi, ki jih ni prepovedala, saj se ne želi odreči davčnim prihodkom iz naslova njihove prodaje. Tukaj govorimo npr. o tobaku, alkoholu ipd. – torej dobrinam, ki se jim lahko tudi odrečemo. Posebej sporne pa so npr. trošarine, ki jih država zaračunava za energente, ki so nujno potrebni ter je jasno, da ljudje in podjetja v svojem vsakdanjem življenju brez njih enostavno ne moremo.

Ne glede na višino trošarin se moramo ogrevati, moramo natočiti gorivo v svoj avto ali npr. kamion. Problem trošarine je, da je arbitrarna, kar pomeni, da se lahko vlada višino teh izmišljuje sproti ter ne odražajo realnega stanja na trgu. Hkrati pa gre tu za princip tako imenovanega »davka na davek«. Država tako v bistvu zaračunava davek na DDV, ki so nam ga pred tem za isto stvar že zaračunali.

Če podrobno pogledamo izračun cen goriva, vidimo, kako ogromen del cene predstavlja trošarina. Kaj pa to v resnici pomeni za naše žepce in za naš razpoložljiv dohodek? Drobnoprodajna cena naftnega derivata je sestavljena iz nabavne cene + marže prodajalca + takse na ogljikov dioksid (kar v bistvu predstavlja takso na zrak) + prispevka za energetske učinkovitost + prispevka za zagotavljanje podpore proizvodnji električne energije ter proizvodnje z visokim izkoristkom iz obnovljivih virov energij + trošarine in DDV, ki pa se za nameček obračuna na vse prejšnje postavke. V resnici bi morala biti prodajna cena naftnih derivatov sestavljena iz prve in zadnje postavke. Cena litra bencina ne bi smela bistveno presežati 0,50 € za liter, vse ostalo so dodatni davki in davki na davke.

Drugi prav tako sporen davek je davek na nepremičnine. Tukaj gre za davek na nekaj, čemur se prav tako največkrat ne moremo odreči, saj gre v veliki meri za stavbe, v katerih ljudje živimo. Za vse nepremičnine, ki so bile kadar koli zgrajene, je država že pobrala davke. Najprej davek od dohodka investitorja, potem DDV od kupcev in še vse možne davke in trošarine vmes. Že v začetku izgradnje je tako vsak investitor v nepremičnine prek davkov »kupil še eno« nepremičnino državi, kar pomeni, da je država že dobila svoje. Zato lahko trdimo, da gre z davkom na nepremičnine za tiho poddržavljanje našega premoženja oziroma nam država za naše premoženje zaračunava najemnino. Zato se zavezujemo, da nepremičninskega davka pod našo vlado zagotovo ne bo! Kakovost življenja je odvisna od principov delovanja države in njene pravičnosti in zato trdimo, da je kakovostna država tista, ki ne samo, da ni predraga, ampak je tudi pravična.

6. Reorganizacija trga dela in zagotovitev poštenega konkurenčnega okolja na trgu dela slovenskim državljanom. Cilj je izenačitev plačnega nivoja s sosednjimi razvitejšimi državami.

Zavzemamo se za dvig plače na račun davkov in prispevkov. Dogaja se, da npr. politik brez dneva delovne dobe, kot jih je nekaj tudi v aktualni zasedbi Državnega zbora, reče: minimalna plača mora biti 1000 €. Ko se postavi vprašanje, od kod denar delodajalcu, pa reče, naj se znajde. To kaže, da tak človek nikoli ni poskusil delati v gospodarstvu. Dvigovanje minimalne plače na pamet povzroči dvoje: ali bo delodajalec propadel in bodo zaposleni izgubili še te službe ali pa bo moral ta denar iskati drugje in bo podražil izdelke ali storitve. Še posebej pride do problema, ko gre za občutljive storitve, kot so stroški vrtcev, komunalnih storitev, šol ipd. Življenje se lahko toliko podraži, da ima posameznik manj denarja, kot ga je imel pred povišanjem plač. Mi se torej zavzemamo za nižanje davkov prav vsem, saj je to izrednega pomena za razvoj gospodarstva, za dvig plač, za tuje neposredne in zdrave investicije ter za preprečevanja odliva kapitala v tujino.

Zavzemamo se, da se plača dvigne, vendar na pameten način. To pomeni na račun davkov in prispevkov. Obenem znižamo DDV in pocenimo dobrine. Tako povečamo kupno moč ljudi. Ko povečamo kupno moč ljudi, se potrošnja poveča, poveča se t. i. »cash flow« – denarni obtok in država pobere več davka na »prijazen način«.

7. Občutno zvišanje pokojnin s polnjenjem pokojninske blagajne iz naslova odprave korupcije in vitalizacija državne uprave

Vprašanje pokojninske reforme je verjetno najtežje vprašanje, s katerim se mora spopadati prav vsaka vlada in niti ena vlada na to še ni imela ustreznega odgovora. Dejstvo je, da je obstoječi Bismarckov sistem »iz rok v usta« skrajno nepravičen do vseh:

- Do upokojujencev je nepravičen predvsem zato, ker se je veliko denarja, ki so ga sami vplačevali v preteklosti, izgubilo neznano kam, oziroma je bil porabljen za izplačevanje pokojnin ljudem, ki so bili na vrsti pred njimi, zdaj pa za njih denarja zmanjkuje.

- Nepravičen je do ljudi, ki so trenutno delovno aktivni in so prisiljeni plačevati del svojega dohodka za izplačevanje pokojnin ljudem, poleg tega pa nimajo nobene garancije, da bodo vsaj del tega denarja, ki jim ga država neprostoovoljno jemlje sedaj, še kdaj videli v obliki pokojnine, ki jo bodo sami prejeli enkrat v prihodnosti. Ta denar iz pokojninskega sklada je v največji meri pokraden in v aktualnem sistemu tudi predmet korupcije.

Presekati ta gordijski voz bo možno zgolj z družbenim konsenzom, breme za nastalo stanje in lopovščino pa bodo morale nositi v enaki meri VSE GENERACIJE in ne zgolj trenutna aktivna. To bo izjemno težko. Veliko luknjo, ki bo zazevala v pokojninski blagajni, bo potrebno polniti iz proračuna in to praktično v višini 100 %. Sreča v nesreči, če se tako izrazimo, pa je, da v obliki korupcije v Sloveniji vsako leto izgine 3,5 milijarde.

Trdimo, da bomo v primeru, ko odpravimo korupcijo, v prvi meri zagotovili denar za napolnitev opustošenega pokojninskega sklada, da se bodo pokojnine lahko še naprej izplačevale in celo povišale. Opozoriti moramo, da obstaja velika nevarnost, da se bodo ob aktualnem režimu in nespremenjeni vladajoči politiki ter državni oblasti pokojnine celo nehale izplačevati ali pa se bodo izplačevale v obliki nekkih bonov oziroma na račun novega dodatnega zunanjega zadolževanja države (spomnimo, da naš program temelji na zmanjšanju zadolževanja in krepitvi suverenosti Slovenije), kar bi pomenilo utopitev še nerojenih generacij.

8. Reorganizacija sistema socialnih transferjev z uvedbo UTD kot popolne nadomestitve VSEH obstoječih sistemov socialnih transferjev in vezava določenega dela socialnih pravic na državljanstvo.

V osnovi nobeno vsesplošno deljenje socialnih pomoči ni pošteno in ne bi smelo biti samo po sebi upravičeno. Zavedati se je treba, da je za to, da se komu nekaj da, treba komu drugemu nekaj vzeti, praviloma se to zgodi neprostoovoljno. Po našem prepričanju je koncept socialnih transferjev v Sloveniji popolnoma zgrešen, saj so socialni transferji izgubili svoj primarni pomen, torej pomoč ljudem v stiski. Politika jih je zlorabila kot instrument dohodkovne politike za nabiranje političnih točk, predvsem v smeri prerazporejanja ustvarjenega bogastva k svojemu volilnemu telesu. To, do česar bi morali biti ljudje v Sloveniji upravičeni, je zgolj svobodna udeležba na trgu dela in predvsem, da jim zasluženega država ne pobere, ampak pusti vsakemu posamezniku, da z ustvarjenim prosto razpolaga. Ker pa ima vsaka populacija nek majhen delež ljudi, ki se iz različnih razlogov znajdejo na popolnem socialnem dnu in si v nekem trenutku niso sposobni pomagati sami, pa zagovarjamo, da bi morali biti instrumenti državne socialne politike namenjeni predvsem slednjim.

Žal je trenutni sistem že tako izkrivljen, da brez socialnih transferjev ne bi zmožl preživeti dobršen del prebivalstva, zato je potrebna tudi kratkoročna reforma sistema. V trenutnem sistemu imamo cenzuse oz. dohodkovne razrede, znotraj katerih so določene skupine ljudi upravičene do določenih denarnih sredstev, ne da bi morale za to kar koli storiti v zameno, ljudje, ki se znajdejo zunaj teh administrativno določenih razredov, pa niso upravičeni do ničesar. Ta sistem ne samo da je nepravilčen, omogoča tudi toliko zlorab, da je že sam po sebi izgubil namen. Problem je najlažje rešiti z odpravo cenzusov in dodeliti upravičenost do socialnih transferjev vsem državljanom s tem, da se namesto dohodkovnih razredov oblikuje avtomatski preračun višine zneskov glede na njihove vsakokratne dohodke in stanje premoženja, pač v nekem logičnem obratnem sorazmerju po zveznem drsnem sistemu.

Kratkoročna rešitev, ki jo predlagamo, je zamenjava vseh trenutnih socialnih transferjev, ki so splošne narave (npr. otroške doklade, nadomestilo stanarin itd., ostali fiksni transferji), za v absolutnem smislu točno določen znesek denarja, ki ga prejme vsak državljan v enaki višini, ne glede na njegov socialni položaj. V ta namen bi se preusmerila zgolj obstoječa sredstva, ki se sedaj porabljajo po trenutno veljavnem sistemu. Kaj bi s tem dosegli? Kot prvo bi ukiniteli možnost zlorab, kot drugo bi naredili sistem predvsem bolj pošten, kot tretje pa bi dosegli to, da bi se nekateri ljudje za svojo dobrobit prenehali pretirano zanašati na socialne transferje in bi začeli bolj aktivno iskati načine za izboljšanje lastnega socialnega položaja. Tako aktivirana populacija bi ustvarila bistveno višji BDP, kar pa bi neobhodno pomenilo boljše življenje za vse nas.

Sredstva za realizacijo tega bi dobili tudi z ukinitvijo mnogih nepotrebnih agencij ter z borbo proti korupciji in kraji državnega premoženja.

9. Ohranitev javnega zdravstva in odprava dopolnilnega zdravstvenega zavarovanja

Zdravstvo je eden najpomembnejših elementov sodobne države, saj se njeno bogastvo meri po učinkovitosti ter kakovosti zdravstvenega sistema in s tem dostopnosti zdravstvenih storitev, dolžine čakalnih vrst in podobno. Naše trenutno zdravstvo je jama brez dna, tu pa skozi korupcijo odteče največ denarja (podobno se dogaja tudi v gradbeništvu in bančništvu). Močni centri moči so tisti, s katerimi si ni upala ali pa ni imela interesa spopasti se nobena dosedanja vlada. Jasno je, da ko se bomo lotili zdravniško dobaviteljske mafije, to ne bo boj, temveč »mesarsko klanje«. Iz zdravstvenega sistema je treba popolnoma eliminirati tovrsten legaliziran kriminal in korupcijo ter ves ta denar vrniti nazaj v zdravstveni sistem, kjer mora biti na voljo za modernizacijo opreme, sistem plač, raziskovalne in razvojne dejavnosti itd.

Opozorimo, da trenutno nimamo javnega zdravstva, ampak državno zdravstvo, kar pomeni, da si nadzor nad zdravstvenim sistemom lasti le določena skupina ljudi, ki v tem momentu obvladuje politiko in državo, zaradi zastarelega in skorumpiranega sistema pa je zdravstvo v razsulu oziroma kot pogosto slišimo na TV: pred zlomom. Celo take občutljive zadeve kot je otroška kardiologija predstavljajo nacionalno sramoto, saj je dostopnost storitev na nivoju afriških držav. Problem je, ker je celoten koncept zdravstva zastavljen popolnoma napačno.

V Sloveniji je v ospredju izvajalec zdravstvene storitve (npr. bolnišnice, zdravstveni domovi ...), pri čemer je ves čas fokus na to, kako bomo sanirali njihove izgube, ki so ob aktualni politiki in zdravstvenemu sistemu le metanje denarja skozi okno. Bolnik pa za svojo bolezen ne dobi pravočasne in ustrezne zdravstvene oskrbe, ker čaka v predolgih čakalnih vrstah in to kljub temu, da plačuje zahtevane prispevke za zdravstvo ves čas delovne dobe. To skoraj vedno vodi v poslabšanje zdravstvenega stanja bolnika, kar pomeni še dodatne stroške za zdravstveni sistem, problem čakalnih vrst pa je zato svojevrsten verižni problem. Aktualna in pretekle politike ta problem obravnavajo zgolj kot neko floskulo, kamor se nesistematsko vloga velika količina denarja, pri čemer moramo opozoriti, da imamo na srečo v Sloveniji kvalitetne zdravnike in odlično medicinsko osebje, problem pa tako zanje, kot za paciente, predstavlja vse izpostavljeno.

Rešitve za reformo zdravstvenega sistema so v resnici popolnoma enostavne in jih lahko vidimo v modernih evropskih državah, kjer je v ospredju pacient, kar je bistveno, saj je zdravstvo namenjeno slednjemu, zdravstvene ustanove pa je potrebno ustrezno sistematizirati in po potrebi kadrovsko prevetriti, kar se tiče vodilnega osebja. Pri tistih, ki poslujejo nerentabilno, je potrebno razmisliti o ustreznih oblikah javno-zasebnega partnerstva, pri čemer pa mora biti v ospredju kvaliteta storitev za paciente. Zdravstvo mora reševati težave bolnikov. Naše zdravstvo bomo modernizirali tako, da bo temeljilo na prosti izbiri, pri čemer bo bolnik sam izbiral, kje znotraj tovrstnega sistema se želi zdraviti, pri čemer je najpomembnejše, da so za bolnika vse storitve plačane iz javnega denarja, ne glede na to, če se po lastni volji zdravi v državni ali nedržavni/privatni ustanovi. Zato je to namesto državno javno zdravstvo, ki pa prav tako ni privatizacija zdravstva.

Privatizacijo zdravstvenega sistema imamo namreč zdaj, ko moraš samoplačniško plačati neko storitev, da sploh prideš na vrsto v razumnem roku. Monopolna zavarovalnica ZZZS pa je konstantno pokradena, kar je logično, saj v njeni skupščini sedijo kar predstavniki dobaviteljev. Hkrati ista zavarovalnica krije stroške zdravljenja v tujini po prej izpostavljenem sistemu in to ne glede na to, kje si se zdravil, doma v Sloveniji pa pač ne, če ponudnik zdravstvenih storitev ni del državnega zdravstvenega sistema, kar je paradoks. Možnost, da se bolnik sam odločil, kje se bo zdravil, pomeni, da se bo zdravniška storitev takoj ocenila, s tem pa se bomo približevali trgu popolne konkurence med državnimi in nedržavnimi ponudniki zdravstvenih storitev, pri čemer bo prevladalo merilo kakovosti za pacienta.

Nedržavni ponudniki zdravstvenih storitev imajo že v osnovi nižje nabavne cene, ker jih financirajo iz lastnih sredstev. Eden izmed neposrednih učinkov takšnega javnega zdravstva je tudi, da vsi ponudniki zdravstvenih storitev veliko racionalneje nabavljajo materiale, saj gre poleg načela racionalnosti tudi za odsotnost korupcije in kraje. Kvaliteta storitev pa zraste tudi zaradi že omenjen tržne konkurence. Če je samo en ponudnik zdravstvenih storitev, tako kot npr. sedaj, sta kvaliteta storitve in cena le-te veliko manj pomembni. Če se pa državni in privatni ponudniki borijo na trgu konkurence, da se bolnik skladno z lastno odločitvijo pride zdraviti k tistim, ki so boljši. To zdravstvene subjekte prisili v kakovost, učinkovitost in rentabilnost, ki kakovost zdravstvenih storitev dvigujejo na najvišji nivo. Čakalne vrste se bodo zmanjšale in končno odpravile, korupcija v zdravstvu pa bo zatrta. Denarja bo dovolj, da vzdržujemo dobro, moderno zdravstvo in učinkovito zdravstvo, ki bo ogledalo moderne in razvite Slovenije.

10. Zagotavljanje popolne svobode posameznika, ki vključuje odpravo obveznega cepljenja in zagotavljanje nedotakljivosti telesa

Naše mnenje o cepljenju je jasno. Kot povsod drugje, tudi tu zagovarjamo popolno svobodno izbiro posameznika in nedotakljivost človekovega telesa: zagovarjamo torej svobodno odločitev in princip »kdor se želi cepiti, naj se cepi, kdor se ne želi, ne bo predmet prisile«. Vaše telo je vaša last in o njem nima pravice odločati nihče drug razen vas samih, zaradi svoje odločitve pa nihče ne sme biti diskriminiran. Trenutna Covid situacija, ki je podrobneje predstavljena med prvimi točkami, je problematiko še posebej osvetlila, pri čemer v zvezi s korono v državah, kjer je vzpostavljena svoboda odločanja glede cepiva, epidemiološke slike načeloma niso prav dosti drugačne kot v državah, kjer so predpisana obvezna cepljenja.

Nismo proti cepljenju in nismo za cepljenje, smo pa za svobodno odločitev! ZNB je tako treba uskladiti z ustavo in temeljnimi ustavnimi pravicami. Kakor je odločilo Ustavno sodišče RS, trenutni Zakon o nalezljivih boleznih (ZNB) ni v skladu z ustavo. Naša prioriteta bo sprememba ZNB v takšno obliko, da bo zakon skladen z Ustavo in temeljnimi ustavnimi pravicami. Nikakor ne sme biti vlada tista, ki z odloki sprejema neke ukrepe glede epidemioloških razmer. Prav tako ne sme biti covid, s smrtnostjo na nivoju gripe, uvrščen v isto kategorijo bolezni kot so kuga, hemoragične mrzlice ipd., kjer je smrtnost od 50 % pa do 100 %. ZNB mora oblikovati stroka, ki je vredna zaupanja in ne zgolj podaljšana roka obstoječe politike.

Covid aplikacija – potni list

Aplikacija Covid potnih listov je po našem prepričanju skrajno nedopusten poseg v človeško zasebnost in svobodo. Ne glede na to, da kategorično zavračamo vsakršne obvezne ukrepe v smislu državno uveljavljenih restrikcij pravic in svoboščin na podlagi covid plandemije, pa izvajanje nadzora nad prebivalstvom s covid potrdili država izvaja še več kršitev, in sicer:

1. Diskriminacija posameznih segmentov prebivalstva na podlagi njihovi osebnih značilnosti
2. Pogojevanje svobode gibanja in dostop do različnih storitev ali celo službe na podlagi opravljenega MEDICINSKEGA POSEGA
3. Nezakonito zbiranje in posredovanje osebnih podatkov

Covid potni listi so skrajno sprevrženi in zavezujemo se, da jih bomo nemudoma in nepreklicno ukinili in prepovedali, hkrati pa bomo raziskali kazensko odgovornost tistih, ki so jih uvedli v prakso in jih po potrebi tudi sodno preganjali.

Elektronska osebna izkaznica

Osebna izkaznica je javna listina, s katero državljanka oziroma državljan Republike Slovenije dokazuje istovetnost in državljanstvo. To je njen osnovni in edini namen. V stranki Resni.ca smo prepričani, da osebna izkaznica v sedanji obliki povsem zadovoljivo opravlja svojo funkcijo in zatorej ne obstaja potreba, da se ponovno izda v elektronski obliki in da se na njej začnejo shranjevati podatki, ki jih sedanji zakon ne predpisuje ali predvideva.

Vsaj dodatne zahteve države po vsebovanju dodatnih osebnih podatkov po našem mnenju krčijo raven zasebnosti in svobode državljanov, večajo pa pooblastila države, kar je v nasprotju z doktrino vitke države in maksimalnih človeških pravic in svoboščin. Prav tako se s prisotnostjo naših osebnih podatkov v elektronski obliki večajo možnosti zlorab. Kot smo že omenili, če v državi odpovejo demokratični mehanizmi, potem je lahko oblast z neomejeno močjo za svobodo državljanov izjemno nevarna.

Ohranitev papirne vinjete

V stranki Resni.ca podpiramo pavšalno zaračunavanje uporabe infrastrukture za slovenske državljane, predvsem javnih cest. Politika države v preteklih desetletjih je bila namreč taka, da je spodbujala oz. celo preferirala gradnjo in rabo avtocest kot primarne prometne infrastrukture, razvoj ostalih prometnih povezav (npr. železnic) pa je praktično popolnoma zanemarila. Za Slovenijo pa je tipična velika dnevna migracija, predvsem iz naslova dnevnega prihoda ljudi na delo. Zaradi odvisnosti od uporabe avtocest, ki so se po večini gradile iz javnega denarja, zatorej tisti, katerih eksistenca je odvisna od njihove uporabe, ne morejo in ne smejo biti v slabšem položaju. Prednost pavšalnega zaračunavanja cestnine je tudi v tem, da uporabnik ves čas (vsaj iz tega naslova) ohranja svojo zasebnost. Sedanji sistem namreč ne beleži vsakokratnih prevoženih kilometrov za potrebe zaračunavanja pravega zneska, zatorej sistem NE SLEDI uporabnikom avtocest.

Predlagana uvedba elektronske vinjete, ki bo vezana na uporabnika vozila in bo podprta z GPS sledenjem, je zato iz tega naslova nesprejemljiva. Takšen sistem namreč omogoča zlorabo osebnih podatkov, čemur pa v stranki Resni.ca kategorično nasprotujemo. Nasprotujemo namreč vezavi uporabnika na katero koli napravo, ki omogoča zlorabo osebnih podatkov, pa je uporabnik sam ne more izključiti (kot to npr. lahko stori z mobilnim telefonom). Elektronska vinjeta ne fizičnim uporabnikom in ne upraviteljem avtocest ne prinaša nobene posebne dodane vrednosti oziroma koristi v primerjavi s papirno. Torej je namen njene vpeljave možno iskati zgolj v dodatnih motivih, ki pa nimajo nobene zveze s samim plačevanjem uporabe avtocest.

Ohranitev papirne valute

V dobi digitalizacije so vse močnejši trendi splošnega uvajanja elektronskega poslovanja, ki v veliko segmentih ekonomije procese poenostavlja in poceni. Podobno bi lahko trdili tudi pri finančnem poslovanju fizičnih in pravnih oseb. Vendar predvsem, ko se osredotočimo na fizične osebe, torej ljudi, posameznike, stvar ni več tako preprosta. Zelo hitro namreč trčimo v problematiko zasebnosti in osebne svobode.

Danes večinoma poznamo dve obliki valute, ki je v obroku: fizična (papirni denar in kovanci) ter elektronska (poslovanje z bančnimi karticami, bančna nakazila, elektronska plačilna sredstva, npr. Moneta, Paypal) itd.

Medtem ko je celotno elektronsko plačevanje že danes predmet nadzora nadzornih in davčnih organov, pa je poslovanje s papirnim denarjem precej manj regulirano. Posedovanje papirne valute ima namreč številne in po našem mnenju neodtujljive prednosti pred elektronsko različico, predvsem pa:

- Zasebnost transakcij

V skladu z zagovarjanjem popolne osebne svobode posameznika (seveda v skladu s pozitivno zakonodajo države) mora imeti vsak posameznik pravico do anonimnosti. V to štejemo tudi to, da nihče nima vpogleda v to, kakšne so naše nakupne oz. življenjske navade, če mi tega ne želimo. Po drugi strani elektronsko poslovanje že danes omogoča beleženje vsakega posamičnega nakupa posameznika.

- Svoboda gibanja

Posedovanje papirne valute nam omogoča svobodo gibanja, saj nam nihče ne more omejiti možnosti, kod in čemu se gibljemo. Posedovanje papirne valute nam vedno omogoča, da si pridobimo stvari, ki jih potrebujemo za vsakdanje življenje. Omogoča nam gibanje med različnimi kraji, regijami ali državami in pri tem nismo omejeni na delovanje elektronskih plačilnih poti, ki so lahko delujoče ali nedelujoče.

- Varnost pred tveganjem tretje stranke

Če imamo na razpolago zgolj elektronsko valuto, ki je deponirana na bančnem računu, smo izpostavljeni tveganju, da v nekem trenutku ne bomo mogli dostopati do svojega denarja in si ne bomo mogli priskrbeti stvari, ki jih potrebujemo za vsakdanje življenje. Razlogov za to je lahko več, od sesutja računalniškega sistema, propada banke, nedelovanja elektronski h plačilnih poti do hujšega splošnega kolapsa finančnega sistema, ki lahko nastane kot posledica hude finančne krize. Posedovanje gotovine nas v takih primerih lahko učinkovito zaščiti pred neprijetnimi oz. življenjsko ogrožajočimi posledicami. Če smo vezani zgolj na elektronsko valuto na bančnem računu, smo v vsakem hipu izpostavljeni tudi plačevanju »stroškov« banki oz. obdavčenju (bail in) dobroimetja na bančnem računu, kot je bil primer pred leti na Cipru in Grčiji.

- Možnost opravljanja manjših medosebnih transakcij

Posedovanje papirne gotovine posameznikom omogoča preprosto izvedbo malih vsakodnevnih transakcij, kjer je uporaba elektronskih plačilnih načinov neekonomična, neizvedljiva ali nesmiselna, npr. prodaja osebnih stvari prek malih oglasov, na boljšem trgu, medosebna mikro posojila, prodaja vrtnin na eko tržnici, dajanje žepnine otrokom, manjša plačila, napitnine itd.

Predvsem pa kategorično nasprotujemo uvedbi t. i. digitalne valute. Ta namreč ni več deponirana na nekem osebnem računu pri neki poslovni banke, marveč na računu centralne državne banke. Ta vrsta valute dobiva vlogo nekakšnega bianco bona, torej hkrati poleg kvantitativne dobiva tudi kvalitativno dimenzijo. Država na ta način lahko določa POGOJE UPORABE takšne valute, torej lahko omeji njeno krajevno, časovno in/ali vsebinsko uporabnost, lahko pa določenemu segmentu prebivalstva celo dodatno omeji, pogojuje ali celo onemogoči njeno uporabo.

Na ta način država lahko učinkovito nadzira vsakega posameznika do popolnoma nesprejemljive ravni kršenja zasebnosti ali omejevanja osebne svobode. Slovenska oblast se je v zadnjih dveh letih že nešteto krat izkazala kot oblast, ki ne upošteva ne zakonodaje in ne ustave ter izvaja oblast z nezakonitimi dekreti. Ob takšni grobi razgradnji pravega sistema žal ne smemo NIKOLI in NIKOMUR dovoliti, da v roke dobi tako močan instrument popolnega nadzora nad prebivalstvom, ki omogoča tudi popolno zlorabo. Tveganje za to je preveliko.

11. Reorganizacija državne uprave, javnih zavodov in agencij

Problem državne uprave pri nas je zagotovo ta, da je preobsežen. Hkrati pa največkrat vidimo njene uslužbence v vlogah, kjer so preobremenjeni ter kadrovske in plačne najbolj podhranjeni, saj imamo ravno z njimi najbolj neposreden stik: sem na primer sodijo zaposleni na upravnih enotah, medicinske sestre, policisti itd. To so državni uslužbenci, ki svojo plačo zaslužijo. Jedro problema pa tiči drugje. Ko se pri nas oblast izmenjuje med obema dominantnima poloma, vsaka na vodilne pozicije v državni upravi postavlja svoje ljudi, ki še dodatno zaposlujejo svoje ljudi. Hkrati pa ostajajo na različnih mestih zaposleni, tja postavljeni s strani prejšnjih, kar pomeni, da se aparat zaposlenih samo veča.

Različna ministrstva in nekatere s temi povezane institucije imajo zaposlenih veliko, sicer dobro plačanih ljudi, pri čemer pa se dogaja celo, da nekateri niti sami ne vedo, kakršen je dejanski naziv njihovega delovnega mesta. Hkrati je ustanovljenih ogromno zavodov, agencij in direktoriatov, ki služijo le za to, da imajo tam zaposleni službo. Število takšnih institucij bomo dobro izčistili ter racionalizirali, pri čemer bo ključno merilo njihova dejanska družbena koristnost.

Naj le omenimo, da npr. Agencija za varnost prometa dobi cca. 4 mio evrov letno, pri čemer pa njeno učinkovitost zlahka merimo z dejanskim zmanjšanjem števila prometnih prekrškov in prometnih nesreč z najhujšim izidom od leta 2011, ko je nastala. Imamo tudi npr. Agencijo za knjigo, kjer direktor prejema 5 tisoč evrov plače, pa skoraj nihče ne ve, da ta agencija sploh obstaja. In takih agencij je še mnogo. Imamo tudi 212 občin z župani in vsemi zaposlenimi na občinskih upravah – 212 občin na cca. 2 milijona prebivalcev bi morali racionalizirati in številčno več kot prepoloviti, kar bi se znatno poznalo pri manjši porabi javnih sredstev, boljše gospodarsko vzdržnostjo in skladnostjo z racionalnejšimi davčnimi politikami. To bo pa težko.

Slovinci imamo radi, da ima skoraj vsaka vas svojo »samoupravo«. Če že govorimo o ukinjanju občin, potem navedimo alternativo temu, ki bo ljudem prav tako omogočala, da se vsaka vas odloča zase. Dober primer je npr. občina Duplek, ki je bila prej samo krajevna skupnost in del MO Maribor. V taki obliki so bili krajanje popolnoma preslišani, nič ni bilo urejeno, ne ceste, vodovod, elektrika, še telefonski kabel so ljudje sami financirali. In takšen spomin na pozabljeni od mesta ima skoraj vsak vaščan, ki zdaj prosperira v eni od številnih občin. Ne samo z infrastrukturo, pač pa tudi psihološko, ker lahko sodeluje pri odločanju, sosed ali prijatelj je v občinskem svetu, lokalni veljaki pa so dostopni v vaških gostilnah ali drugih javnih krajih.

Ta vključenost v lokalno politiko mora ostati, to daje ljudem poseben občutek zadovoljstva. Celo opazni so trendi in želje po še več občinah. Morda bi edino lahko zmanjšali število osebja na takih občinah, ali pa bi ljudi drugače pozvali k soodločanju tako, da bi namesto svetnikov, ki so plačani za sejnine, potekali zbori zainteresiranega ljudstva v športnih dvoranah, kjer bi z glasovanjem prisotnih odločali o pomembnih temah, proračunu ipd. Denar se da prihraniti na veliko načinov, kar se tiče občin, dejstvo pa je, da si posebej ljudje izven mest želijo neko svojo obliko organiziranja in da niso odvisni od mestnega vladanja.

Gospodarstvo, ki mora ustvarjati v realnem sektorju, mora plačevati visoke prispevke in odvajati visok davek, kot smo že izpostavili pri točki davki: samostojni podjetnik mora ustvariti toliko na mesec, da si lahko plača prispevke, akontacijo dohodnine in da preživi. Če ne ustvari dovolj, nič od tega ni mogoče, zaradi česar največkrat ne sme zboleti in ne sme imeti dopusta. In tudi zato ne želimo podpirati nekoga neracionalnega, plačanega iz javnega denarja na žuljih npr. takšnega samostojnega podjetnika, vendar pa je treba ločiti ljudi, ki so javnemu servisu nujno potrebni in tiste, ki niso. Zato bomo izmerili koristnost uradov, njihovih zaposlenih ter potrebnost financiranja agencij in institucij. Sledila bo racionalizacija in vitalizacija tovrstnih služb in zaposlenih ter postavitev teh v mere normalno vzdržnega, skladnega z gospodarstvom in potrebami države ter ljudi. S pravilnim vzpodbujanjem gospodarstva, ustvarjanjem ugodnega davčnega okolja, tujimi neposrednimi investicijami in pa vzpostavitvijo prožnega trga dela, bodo delovna mesta v gospodarstvu bolj dostopna.

12. Reorganizacija sodstva in reforma instituta zastaranja za gospodarski kriminal

Ena od stvari, ki jih bomo zagotovo reformirali, je delovanje sodstva in tožilstva. Sodniki in tožilci za svoje delovanje *de facto* ne odgovarjajo nikomur. Vidimo paradoksalne primere sodnih praks, napak tožilcev, nereagirane na afere in predvsem lov na kurje tatove. Ena od idej je ta, da bi se sodnikom in tožilcem omejil mandat na dobo pet let, na podlagi tega pa bi strokovne skupine vsakih pet let izvedle test obdobja in sprejele ustrezne ukrepe, v primeru napak tudi odvzem mandata.

Prav tako bi stremeli k ukinitvi instituta zastaranja za gospodarski kriminal.

13. Sprememba volilnega sistema v skladu z odločbo US izpred let

Naš volilni sistem je neustaven, kar je določilo že ustavno sodišče. Ni pa politične volje, da bi se kar koli spremenilo. Proporcionalni volilni sistem paše temu uničevalnemu projektu, ki uničuje državo že 30 let, saj tako lažje žanjejo uspeh na volitvah. Tako lahko pristanejo v parlamentu vedno eni in isti ali pa tisti, ki jih stranke v tistem momentu želijo imeti v parlamentu. Po okrajih se vedno volijo stranke, s tem pa daš glas človeku, ki mu ga mogoče niti ne želiš dati. To izkoriščajo politične stranke in v okraje, kjer dobro kotirajo, nastavljajo kandidate, ki jih same želijo ali pa neke nove obraze globoke države. Tako imamo v parlamentu stalno ene in iste ljudi. Ostali se tam znajdejo slučajno, ker so jih vpisovali na kandidatne liste na silo, brez ustreznih kompetenc, da so le pokrili volilne okraje s kandidati. Ker je pa to vseeno neka ruska ruleta, se na koncu zgodi celo, da v parlament celo ne pride človek, po katerem se stranka imenuje. Je pa logično, da večina volivk in volivcev sicer voli to stranko ravno zaradi tega posameznika.

To je popolnoma zgrešen sistem, ki ga je treba spremeniti, vendar se je potrebno zavedati, da v Sloveniji vlada pravni red, vključno z volilnim sistemom, ki se lahko spreminja samo skozi zakonodajo, ki pa se sprejema v državnem zboru. Če kdo govori, da je treba spremeniti volilni sistem, uvesti neko neposredno obliko demokracije in podobno in da je to treba narediti vnaprej, pred volitvami, z ulice, zavaja, ker je to nemogoče. Treba se je udeležiti volitev, na volitvah režim premagati, potem pa z vrha spreminjati volilni sistem, kar je edino mogoče. Te obljube, kako se bo spremenil volilni sistem brez uspeha na volitvah po trenutnem sistemu, so v bistvu prevara, ki le še bolj uspava ljudi. V smislu počakajmo, da bo enkrat drugače samo od sebe. Ne bo! Vmes minevajo leta, mandati vlad in poslancev, ki plenijo državni proračun. Ljudje moramo iti na volitve, moramo voliti alternativo temu zločinskemu sistemu in ta alternativa lahko spreminja volilni sistem skozi državni zbor. To je edina pot.

Kar se tiče spremembe volilnega sistema, je zagotovo treba spremeniti volilne okraje. Nekateri so bolj zastopani od drugih. Število okrajev je treba zmanjšati, saj nameravamo zmanjšati tudi število poslancev v parlamentu z 90 na 63. Glede na velikost Slovenije je to popolnoma dovolj. Ob enem je treba uvesti možnost preferenčnega glasu. Prav je, da imajo ljudje možnost voliti na listi določene stranke človeka, ki mu najbolj zaupajo. Tako bi bili izvoljeni ljudje, ki bi bili vredni zaupanja. Po našem mnenju imamo dober sistem na volitvah v občinski svete. Vsaka stranka predstavi svojo listo, ob določenem številu glasov glede na celotno listo so kandidati izvoljeni po vrsti ali pa s preferenčnim glasom. Tako imajo volivci dejansko vpliv na to, kdo bo izvoljen v občinski svet. Spremeniti je treba zakonodajo na področju volitev, da lahko kandidirajo le kandidati, ki dostavijo potrdilo o nekaznovanosti in potrdilo, da niso v kazenskem postopku. Mi smo to prakso že začeli. Taka potrdila bodo morali dostaviti vsi naši kandidati za poslance.

14. Povečanje moči odločanja državljanov prek t. i. neposredne demokracije. Priprave za vzpostavitev e-volitev in e-referenduma

Zavezuje se, da bomo uvedli kombiniran način voljenja. Ohranil se bo trenutni način, da človek pride fizično na volitve. Lahko pa se bo volilo tudi elektronsko. Tako se bo zagotovo povečala volilna udeležba, ob enem pa se bo stimuliralo tudi mlajšo populacijo, da voli. To bo vodilo v stanje, ko se bodo močno premešale karte na političnem parketu. Vedno bolj bomo povečevali neposredno demokracijo in participacijo javnosti. Na podlagi naše pobude in predstavitve smo že pred leti v MO Kranj sprejeli participativni proračun. Pri katerem ljudje neposredno odločajo o tem, kako se bo trošil investicijski del proračuna. Ta način odločanja bomo prenesli tudi na državni proračun. O pomembnejših vprašanjih je treba razpisati referendum, ki bodo za vlado zavezujoči in ne zgolj posvetovalni. Saj je tako izražena volja številnih ljudi. Prav tako se mora uvesti možnost odpoklica poslanca. Odpoklic bi se lahko začel na pobudo določenega števila volivcev v okraju, kjer je bil poslanec izvoljen. Določeno pa bi bilo tudi število potrebnih glasov za odpoklic.

Neposredna demokracija se lahko izvaja tudi preko vaških/občinskih zborov, kjer se v vsakem zboru ljudje izjasnijo in neposredno glasujejo. Brez vaških svetnikov, ki po volitvah večkrat pozabijo na to, da zastopajo glas svojih sovaščanov in včasih kandidirajo samo zaradi sejin.

Neprestano bomo merili zadovoljstvo ljudi z vlado in poslanci. Z realnimi anketami in referendumi.

Precej pozornosti pa bomo namenili združevanju ljudi, kar je edino, kar predstavlja politiko prihodnosti po vseh lažnih delitvah zadnjih 30 let. V zadnjih dveh letih pa se je javnost samo še bolj načrtno razdelila. Takoj je treba prenehati s sovražno retoriko delitev, prenehati bo treba dajati pozornost marginalnim temam, ki so jih do sedaj namerno uporabljali za delitev ljudi, ljudi pa je treba spodbujati k medsebojnemu sodelovanju. Zato bomo tudi ukinili nesmiselne zakonske in birokratske zakonske določbe, kot je na primer obdavčitev medsebojne sosedske pomoči.

15. Migrantska politika

Ločiti moramo med dobrimi in slabimi imigracijami. Dobrodošli so prihodi tistih ljudi, ki so za državo koristni, ki s seboj prinašajo neko dodano vrednost. Pa naj bo ta v obliki, znanja, dela ali kapitala, ni pomembno. Pomembno je, da je njihov prispevek družbi v neto smislu pozitiven. Tudi s človeškega vidika je težko trditi, da je potrebno brezpogojno ustaviti neke imigracije, če je za določen čas in pod posebnimi pogoji potrebno pomagati ljudem v hudi stiski, npr. če v sosednji državi divja vojna in pridejo k nam begunci iz neposrednega vojnega območja. To se je npr. dogajalo v začetku devetdesetih let. Vsekakor pa med slabe imigracije štejemo prihod tistih ljudi, ki niso neposredno ogroženi in ki dobrobiti države v neto smislu ne prispevajo, ampak predvsem jemljejo. Žal imamo v Sloveniji veliko takega, tako imenovanega socialnega turizma. Žal smo tu velika žrtev t. i. »harmonizirane evropske zakonodaje«, ki je do tega pojava preveč radodarna oz. ga celo spodbuja. Za reševanje te problematike bo potrebnega precej dela, mi pa smo že ponudili rešitev – socialne pravice se omejijo na slovenske državljane. Tako bodo v Slovenijo imigrirali zgolj še tisti ljudje, ki bodo sebe in svoje družine sposobni preživeti s svojim delom oz. zaslužkom, kar je edino pravilno. Torej, da povzamemo, mi v Resnici ne nasprotujemo temu, da se v Sloveniji naseli kdor koli, ki je pripravljen sprejeti navade te dežele in se ravnati po njenih zakonih. Nasprotujemo zgolj temu, da to stori na račun državljanov davkoplačevalcev. Kar pa se tiče ljudi, ki v Slovenijo vstopajo nelegalno, pa je vprašanje jasno. Če bi se striktno izvajala obstoječa slovenska zakonodaja, bi bil ta problem že zdavnaj rešen.

Menimo, da se lokalna politika, predvsem pred županskimi politikami, zelo naslanja na diasporo, saj imajo na lokalnih volitvah pravico do voljenja tudi tuji državljani s stalnim bivanjem v Sloveniji. Tako spodbuja nekontrolirano priseljevanje v določene kraje, rezultat tega pa je, da so določena mesta v Sloveniji nekontrolirano naseljena s tujim prebivalstvom. Poznamo primere, ko je na enem naslovu prijavljena velika količina ljudi, socialni transferji pa so nevzdržni in nepravilni do državljanov. Državljanom bomo predlagali, da se na referendumu odločijo o tem, ali se volilna pravica na lokalnih volitvah, tako kot je v primeru ostalih volitev, veže na državljanstvo.

Za čimprejšnjo integracijo v slovensko družbo je tudi potrebno spodbujanje učenja slovenskega jezika. Omogočanje prevajanja pouka v osnovnih šolah je neke vrste potuha, ki proces integracije enormno podaljša. Učence, ki ne obvladajo slovenskega jezika, bi bilo treba preko centrov za integracijo čim prej naučiti slovenskega jezika, v osnovnih šolah pa omogočati pouk le v slovenskem jeziku.

16. Ureditev problema slovenskih delavcev migrantov

Pri delavcih migrantih, ki so dvojno obdavčeni, gre za resno vprašanje, v katerega smo se zelo poglobili. Definitivno bomo šli nasproti delavcem migrantom, predvsem v smislu urejanja dodatkov, ki so jih deležni slovenski državljani, ki so zaposleni v Sloveniji, slovenski državljani, ki delajo v tujini, pa ne. Imeli smo kar nekaj sestankov s slovenskimi delavci migrant, pri čemer smo prisluhnili njihovim težavam. Zagotovo bomo naredili precej v tej smeri in poskrbeli, da bo razlika med realnimi pričakovanji delavcev migrantov in pa urejenostjo njihove problematike v njihovi domovini minimalna.

Slovenski delavci migranti, ki služijo kruh v tujini in se vsakodnevno vozijo na delo čez mejo, so namreč deležni nepravilnega obdavčevanja. Spremenili bomo način obdavčevanja iz sedanjega navadnega odbitka na izvzetje s progresijo. Obe varianti sta dopustni tako po slovenski, kot tudi po EU zakonodaji, obe varianti pa dopušča tudi vzorčna konvencija OECD, ki določa načine obdavčevanja dohodkov iz tujine.

17. Zaščita ključnih naravnih virov, kot so npr. viri pitne vode in ustavna prepoved njihove privatizacije

Slovenija zagotavlja pravico do vode na najvišji ravni z Ustavo Republike Slovenije.

70. a člen (pravica do pitne vode)

Vsakdo ima pravico do pitne vode. Vodni viri so javno dobro v upravljanju države. Vodni viri služijo prednostno in trajnostno oskrbi prebivalstva s pitno vodo in z vodo za oskrbo gospodinjstev in v tem delu niso tržno blago. Oskrbo prebivalstva s pitno vodo in z vodo za oskrbo gospodinjstev zagotavlja država preko samoupravnih lokalnih skupnosti neposredno in neprofitno.

V skladu s tem členom ustave bi se do srede leta 2019 morala ustrezno spremeniti tudi zakonodaja na tem področju, pa do tega nikoli ni prišlo. Še več, v letu 2021 smo doživeli poskus uzakonitve spornih členov v novem Zakonu o vodah, kateremu pa se je javnost odločno uprla. V skladu s tem želimo nov Zakon o vodah oblikovati skupaj z zainteresirano javnostjo, interesnimi skupinami in strokovnjaki na način, ki bo izpolnil zakonodajne zahteve v skladu s 70.a členom Ustave, hkrati pa bo vključeval varovalke proti privatizaciji vodnih virov.

Opažamo namreč vedno večje težnje po privatizaciji naravnih dobrin z željo po dobičku, v Ustavi RS pa je jasno določeno, da mora biti oskrba s pitno vodo neprofitna dejavnost.

Za zagotavljanje kakovostnih naravnih virov (tla, voda, zrak, ohranjeni ekosistemi) pa je smiselno podpreti že obstoječe programe (npr. resolucija o nacionalnem programu o strateških usmeritvah razvoja slovenskega kmetijstva in živilstva »Naša hrana, podeželje in naravni viri od leta 2021« (ReNPURSK)), pri čemer je dobrodošlo sodelovanje z zainteresiranimi deležniki samega programa.

18. Spodbujanje zdravega načina prehranjevanja

V skladu z »The Green Deal«, ki ga je sprejela Evropska komisija, bomo spodbujali aktivnosti in izvajanje ukrepov ter pridobivanje nepovratnih sredstev na področju zdrave prehrane. Spodbujanje mesne alternative je zapisano tudi v trajnostni strategiji EU z imenom »Od vil do vilic«, ki med drugim govori tudi o zagotavljanju zdravega, okolju prijaznega prehranskega sistema in predvsem tudi o dostopu do takšne zdrave hrane.

Trenutni prevladujoči sistemi niso koristni ne zdravju ne okolju.

Davčne spodbude bi olajšale prehod na trajnostni prehranski sistem in spodbudile potrošnike, da se odločijo za trajnostno in s hranili bogato prehrano. Zdrava hrana, kot je sadje, zelenjava ali veganske rastlinske beljakovine bi tako postale cenejše. Cena hrane naj odraža dejanske stroške v smislu omejenih naravnih virov, onesnaževanje okolja, emisij toplogrednih plinov in drugih zunanjih virov na okolje.

Trg prodaje veganskih rastlinskih beljakovin je v EU v močnem porastu in je za vsaj 50 % večji kot je bil leta 2018. Potrebno je slediti tej strategiji in spodbujati kmetijske panoge, ki so tržno zanimive, ki so korektno plačane in katere je možno realizirati na obstoječih poljedelskih površinah.

Pavšalne ocene govorijo o tem, da je trenutno 70 % poljedelskih površin namenjenih pridelavi krme za živino. Pri tem je živinoreja skrajno neučinkovita pri porabi virov: za vsak kilogram govedine se pokrmi 16 kilogramov žit (koruze, soje, pšenice). Za pridelavo živinske krme se porabijo neverjetne količine vode: za kilogram mesa je potrebnih najmanj 15.000 litrov vode. Da bi pridobili 1 kalorijo beljakovin iz govedine, se porabi 54 kalorij fosilne energije. Za primerjavo: pri 1 kaloriji rastlinskih beljakovin pa znaša potrebna količina fosilne energije v povprečju 2,2 kaloriji.

Spodbujanje čim večje prehranske samozadostnosti naše države pomeni tudi spodbujanje proizvodnje novih izdelkov, katerih prodaja je v strmem porastu, hkrati pa s tem zmanjšamo porabo naravnih virov in spodbujamo zdrav življenjski slog.

Zavedamo se, da bo proizvodnja živil živalskega izvora ostala pomembna kmetijska panoga, vendar pa lahko kot družba skupaj veliko pripomoremo k temu, da se zagotovi dobrobit živali, se prepove dolge transporte in uvoz živali samo z namenom klanja ter se potrošnike čim bolj neposredno poveže z mestom izvora živali. Pritisk zainteresirane javnosti bo tako sam ustvaril ravno prave pogoje med povpraševanjem in ponudbo, pri čemer je potrebno potrošnika spodbujati k temu, da si sam ogleda življenjski prostor živali, način klanja in da spozna rejca živali. Dosedanje skrivanje proizvodnih procesov v pridelavi in predelavi mesa se je namreč izkazalo za neučinkovito in občasni uvid v celotno proizvodno verigo bolj ali manj šokira ljudi. S transparentnim pristopom bomo kot družba morali najti konsenz med tem, kaj nam je še sprejemljivo in kaj ne, upoštevajoč tradicijo in nove družbene norme.

19. Spodbujanje gospodarjenja z lesom in ekološkega kmetovanja

Trenutno povpraševanje po lesu v Evropi in Sloveniji prekaša ponudbo, za izboljšanje oskrbe v lesni verigi bi bilo treba vključiti tudi zasebne lastnike gozdov. K bolj aktivnemu gospodarjenju z gozdom bi bilo v nekaterih primerih potrebno urediti lastniške strukture (npr. kjer so lastniki v tujini) pa tudi dodatne davčne olajšave in sredstva programa za razvoj podeželja. S petino državnih gozdov trenutno pokrivamo 30 % potreb po lesu, največja vrednost pa se ustvari s predelavo lesa v končne izdelke. Tako je potrebno določene spodbude usmeriti tudi v lesno predelovalno industrijo, ki ustvarja direktno dodano vrednost za tržišče, to je končne izdelke (pohištvo, leseni objekti ipd.).

V celoti bomo podprli tudi Akcijski načrt za razvoj ekološkega kmetijstva do leta 2027 s ciljem povečanja števila ekoloških kmetij za 20 %. Javni zavodi v Republiki Sloveniji morajo obvezno naročevati vsaj 15 odstotni delež ekoloških živil (Uredba o zelenem javnem naročanju), kjer pa na podlagi najnižje cene (javna naročila) prevladujejo uvožena ekološka živila. Glede na to, da spodbujamo ekološko kmetovanje z različnimi finančnimi spodbudami, bi bilo smiselno, da za te izdelke ustvarimo tudi trajnostne prodajne poti. Zelo smiselno bi bilo, da bi javni zavodi smeli naročati le slovenska ekološka živila, če ne dobijo nobene ponudbe, pa lahko naročajo tudi uvožena. Ekološka živila dokazano vsebujejo več hranil, mineralov in vitaminov in so ob kratki transportni poti veliko bolj kvalitetno živilo kot pa tisto iz uvoza.

Del zelenega dogovora EU iz leta 2019 sta tudi »Strategija za biotsko raznovrstnost do leta 2030« in »Strategija od vil do vilic«. Cilj strategij je prehod k trajnostnemu sistemu pridelave in predelave hrane.

20. Prepoved uporabe glifosata in strožji nadzor nad fitofarmaceutskimi sredstvi

V podjetju Albaugh TKI v Račah proizvajajo sporni herbicid glifosat, katerega proizvodnja se vsako leto večja. V nekaj tožbah proti lastnikom družbe Bayer je bilo v ZDA izplačanih slabih 80 milijonov evrov kot posledica rakavih obolenj ob uporabi tega preparata. Tovarna v Račah je v primeru nesreče (požar, poplava, potres ipd.) speča ekološka bomba, ki lahko povzroči zelo veliko škodo v okolju. Glifosat ni samo dokazano kancerogena snov, med drugim povzroča tudi motnje v sintezi proteinov, motnje metabolizma bakterij in rastlin, blokiranje D3, cinka, bakra in mangana v presnovi rastlin (ki jih zato ni v rastlinah, ki so namenjene hrani ljudi), motnje biosinteze sulfatov, motnje v delovanju črevesne mikroflore, oslABLJENO delovanje ščitnice ter odpornost na antibiotike pri bakterijah E.coli in Salmonela, tudi pri zelo nizkih koncentracijah.

Svetovna zdravstvena organizacija uvršča glifosat med »morebitno rakotvorne snovi«, vsi izsledki raziskav, opravljenih s strani multinacionalk, pa so tajni. Anedoktalno je mogoče opaziti visoko stopnjo rakavih obolenj na osnovni šoli Rače, ki je v bližini tovarne Albaugh TKI v Račah. Edina možnost, da preprečimo nadaljnjo škodo na ljudeh in okolju je tako popolna prepoved proizvodnje in uporabe glifosata v Sloveniji. Ta isti herbicid je namreč že prepovedan v več evropskih državah.

Trenutno se v Sloveniji uporablja približno 25 pripravkov, ki vsebujejo aktivno snov glifosat, letno pa ga prodajo med 80–85 ton. Največ ga porabita DARS in Slovenske železnice, ostalo porabijo komunalne službe, upravljavci javnih površin, kmetijstvo in prebivalci v okolici hiš (tlakovci ipd.). V kmetijstvu se ga največ uporabi v okolici sadnega drevja in vinske trte, uniči namreč vse rastline, ne vstopa pa v debla dreves.

Vsi ti strupi pa nato vstopijo v vodni krog, najprej v podtalnico in nato preko izhlapevanja tudi v vodno zračno masa. V ZDA je po študijah 75 % padavin kontaminiranih z glifosatom, tako da pred kontaminacijo ni varna nobena ekološka kmetija, kjer pridelava ni pod streho. Kontaminiran je celoten ekosistem, zaradi njegovega antibiotičnega delovanja pa se uničuje tudi rodnost same prsti.

Zavedamo se, da v določenih primerih ni možno pridelovati večjih količin poljščin brez uporabe fitofarmaceutskih sredstev, vendar zavzemamo stališče, da je potrebno uvesti strožji nadzor in družbeni konsenz glede tega, katera FFS prinašajo več koristi kot škode. Na tržišču imamo vsako leto tudi nove FFS z ekološkim certifikatom, in ravno to je tisto, kar je vredno podpreti z nadaljnjimi študijami. Opažamo, da nevladne in interesne organizacije niso slišane, v večini se dovoljenja izdajajo na podlagi interesov multinacionalk, študije o varnosti pa so večkrat prikrite in niso javne.

21. Promoviranje ekonomije konoplje in dekriminalizacija konoplje. Konopljin biodizel kot alternativa nakupa dragih fosilnih goriv v tujini (milijardna ekonomija). Spodbude tudi predelavi odpadne plastike nazaj v naftne derivate.

Veliko pozornosti bomo posvetili spodbujanju pridelave, obdelave in predelave industrijske konoplje. Gre za poljščino, ki bo pripomogla k razvoju lokalnega podjetništva in kmetijstva, tako bo prišlo do razvoja novih delovnih mest. Trg z industrijsko konopljo, ki se uporablja v gradbeništvu, farmaciji, tekstilni industriji in za biogorivo, bo do leta 2022 presegel 50 milijard evrov. Obenem pa želimo spodbujati uporabo te rastline v medicinske namene.

Tukaj pa dodajamo realni primer. Gospod in gospa sta lastnika kar nekaj zemlje. Pred cca. 5 leti sta želela posaditi konopljo na eni izmed površin. Tako sta odšla na predstavitev/predavanje na to temo. Zaznala sta 3 večje težave, zaradi katerih se do danes nista odločila za to poljščino, navkljub vsem njenim prednostim.

1. Nakup semen industrijske konoplje se izvede samo preko točno določene inštitucije, odobrene iz strani države, semen tako ne moreš prosto izbirati (izbiraš lahko samo med nekaj ponujenimi variantami, ne moreš pa recimo uporabiti lastnega semena, ki bi si ga pridelal sam in ga hranil za naslednje leto).

2. Tekom rastne sezone te lahko doleti nenapovedana kontrola posevka, kjer ti naključno odvzamejo vzorec. Če vsebnost THC presega določeno zakonsko mejo, pride policija, nastane škandal, celoten posevek in ves trud gre v nič. To se lahko zgodi tudi zato, ker se kdo odloči gojiti svojo konopljo sredi tvoje. Ali pa pač zaradi kakšne mutacije. Celoten posevek mora biti označen s tablo, kot da je kaj nevarnega in to je lahko tudi moteče za okolico oziroma močno izstopa.

3. Največjo težavo pa sta videla v tem, da skoraj ne najdeš nikogar, ki bi to konopljo kasneje požel. Žetev konoplje se tako trenutno večinoma vrši ročno (vršičke se ročno pobere), slamo pa se pusti na njivi, dokler delno ne ovane in se jo potem poreže.

Veliko kmetov je zainteresiranih za gojenje konoplje, prav tako obstaja tržišče za konopljino seme (Oljarna Gea ga celo uvaža iz Kanade, iz Slovenije pokrije le cca. 30-40 % potreb). Ampak večina kmetov se ne odloči za to, ko sliši, da nimamo ustrezne tehnologije.

Zato bo naša prioriteta razvoj in izdelava strojne opreme za pridelavo in predelavo konoplje. Vse ostalo je potem lažje. Če pa nimamo tehnologije za žetev, pa se ne moremo pogovarjati o razvoju biodizla, čeprav gre za donosno področje.